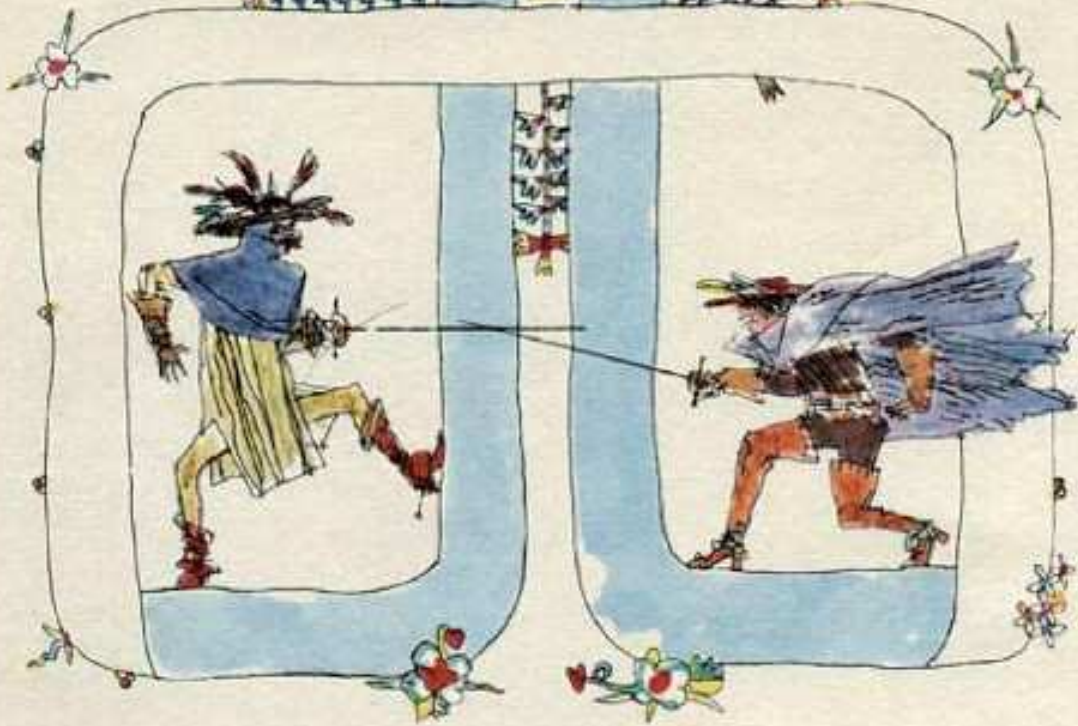

צייר מ. מייופיס

מרפק

כתב ו. וז'דייב

חי פעם איכר עני עם אשתו. היה להם בן, בחור נהדר, רק זו צרה, קטן מאוד. גובהו כמו אורך יד מהכף ועד המרפק. וכך גם קראו לו – "מרפק".

כשמרפק גדל אמר להורים:

"הגיע זמן שאסתובב קצת בעולם, להוכיח את עצמי, לחפש את מזלי. ואם אצליח בעולם, אוכל לעזור לכם, הורים שלי, אדאג לכם לעת זקנה."

התחילו ההורים לדאוג:

"הרי אתה קטן כל כך!"

"אא, זו לא בעיה. כל עוד יש לי ראש על הכתפיים לא אלך לאבוד!" כך אמר והלך.

הלך והלך עד שהגיע למקום שלא הכיר, ליער גדול.

"כמה טוב!" שמח מרפק "מקום מצוין כדי לנוח!" והוא נשכב על השביל לכל אורכו: מהראש עד כפות רגליים, מכפות רגליים עד הראש – מרפק! את הכובע שם על העיניים כדי להגן עליהן מהשמש, שעוברת בין הענפים, ונרדם.

וביער הזה צד אדון אחד, עשיר, בעל אדמות רבות. הוא עבר שם עם הציידים, עוזרים שלו וראה את מרפק.

"הי אתה! צפרדע! זוז מהדרך! למה נשכבת כאן?"

ומרפק כאילו לא שומע. ישן או לא ישן, אבל נושם, נוחר.

"אמרתי לך! לך מכאן! שתבעט בך ארנבת!"

ומרפק לא מזיז שיערה, שוכב כאילו לא כלום. לא נע.

"ראו גיבור! אז מה? להזיז אותו בכוח? לא. מוטב שנפחיד אותו כהוגן. באו ציידים, תירו לו מהרובים מעל האוזן. נראה איך יקפוץ מיד! איך יתחיל לברוח! נוכל לצחוק קצת!"

הציידים לקחו רובים וירו יחד מעל ראשו של מרפק!

ואז מרפק פתח את עיניו, קם והתרגז:

"מי מעז להעיר אותי, מרפק העצום, להטריד אותי! אתן לכם מכה ותעופו מיד מכאן!"

האדון והציידים כמעט והתפקעו מצחוק – הקטן הזה עוד מאיים!

"תזהר, גיבור! אחרינו מדלג ארנב. שים לב שלא ידרוס אותך!"

"ארנב?" קרא מרפק "אני גם מדוב לא מפחד. אתמודד לבד עם כל אחד!"

לאדון הבטן רעדה מצחוק.

"טוב" אמר "אם אתה צייד כזה נהדר, בוא ונידבר: לא רחוק מכאן

נמצאת מאורה של דוב. לא יכולנו לצוד את החיה הזו, כי הוא גדול

וחזק. אם אתה, גיבור, תתמודד אתו, תהרוג אותו או אם תביא אותו חי

אלי לחצר. תוכל לקבל מה שרק תרצה. אמלא כל דרישה שלך! זו מילת

כבוד שלי, הבטחתי!"

"מסכים!" אמר מרפק "שמעתי כי הבת שלך נערה יפה, חכמה וחרוצה.

אני אהיה לך לחתן ולה לבעל טוב!"

"נו-נו!" השתעשע האדון "אבל אם לא תצליח לגבור על הדוב, ואם תצא

מזה חי, תקבל ממני הלקאה כזו שתזכור אותה כל ימי חיך! הלכנו!"

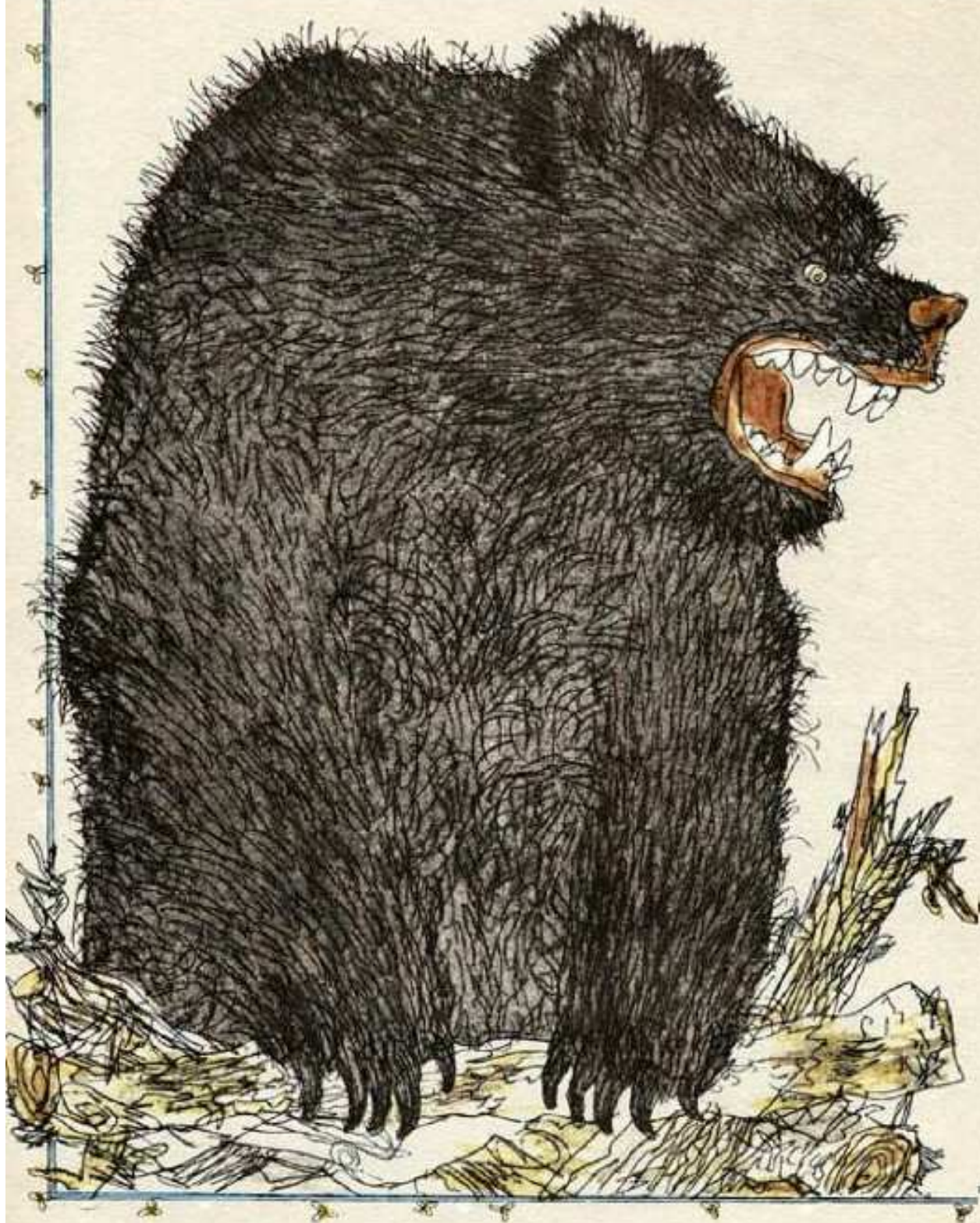
הובילו את מרפק אל מאורת הדוב. משם כולם הלכו הצדה, בזהירות,

ומיהרו הביתה כדי לא לפגוש את הדוב. מרפק נשאר לבדו.

הוא הסתכל סביב, מצא ענף ארוך, זחל אתו לתוך המאורה והתחיל

לדגדג בענף לדוב.

פעם ראשונה – הדוב הניע את ראשו.
פעם שנייה – הדוב הכה בענף בכפו.
פעם שלישית – הדוב קפץ ושאג.
פעם רביעית – אבל פעם רביעית כבר לא הייתה כי מרפק לא הכה
והתחיל לברוח מהמאורה, והדוב, גדול, שער, רודף אותו. רץ, שואג,
דורך בכוח עד שהאדמה רועדת.
מרפק רץ בכוון חצרו של האדון והדוב רץ אחריו, לא משתהה, לא
מוותר.
כך הגיעו עד החצר. מרפק ניכנס וקפץ ישר לדלת האסם הפתוחה.
וכשעבר את הסף הסתתר מאחורי הדלת. והדוב בתנופה ניכנס
לאסם אחריו.
לזה חיכה מרפק. הוא רץ החוצה וסגר אחרי הדוב את דלת האסם.
ואז קורא לאדון, בעל הבית:
"קח את הדוב וקרא לבתך!"
האדון פשט את ידיו בפליאה:
"איך עשית זאת?"
"זה היה פשוט" אומר מרפק "לא היכתי לו, לא רציתי להרוג, רק
תפסתי באוזניו וזרקתי לתוך האסם! זה כל הסיפור."
ובתו של האדון לא מורידה את עיניה ממרפק. הנה גיבור! וגם נראה
נחמד! הסמיקה, ומרפק מביט עליה בלי הפסקה!

אלא שהאדון מתעקש:

"לא" אומר "זה לא יכל כך פשוט. לא אתן לך אותה עד שלא תשחרר אותי משנים-עשר השודדים שהתיישבו סמוך לכאן ביער ומטרידים כל הזמן. תנצח אותם, תקבל את בתי לאישה. ולא – אז לא!" מרפק לא רצה להתווכח.

"טוב" אומר "ממילא אני אצטרך לחיות בחווה זו עם אישה אהובה, אז מוטב כבר לא לסבול מהטרדות של השודדים!"

והוא הלך ליער, למקום שהשודדים היו נאספים. בדרך אסף שקית מלאה אבנים קטנות. בא, טיפס על עץ, התיישב על ענף עבה וחיכה. בחצות התאספו תחת העץ שנים-עשר שודדים. אחד בעל עין אחת, שני פוזל, שלישי שמן כמו חבית, רביעי דק כמו מקל ואחרים דומים להם. הם התיישבו תחת העץ והתחילו לחלק ביניהם את מה שגזלו במשך היום.

הירח מלא וכל השודדים נראים למרפק בבירור. הוא בעצמו יושב מוסתר בצל של הענפים. לא רואים אותו. הם שותים בירה, מנפנפים בידיים, צועקים, רבים בקולות צרודים כמו עורבים.

מרפק רק משתדל להבחין מי הוא הראש שלהם, המנהיג. אז לקח אבן קטנה וזרק למנהיג בראש.

"מי העז?" קרא המנהיג "מי נתן לי מכה? מיד ארביץ לו!" ואז מרפק זרק אבן שנייה.

ראש השודדים קפץ והכה את השודד שישב לידו. ושודד השני רצה לנקום והתנפל על המנהיג.

מרפק לא חיכה ושוב זרק אבן. ואחר כך עוד אחת. השודדים קמו, אחדים הוציאו סכינים ואחרים גם אקדחים. ומרפק זרק עליהם את כל האבנים שעוד היו לו!

ואז התחילה מהומה. סכינים הבהיקו, אקדחים יורים, שודדים צועקים, דוקרים, יורים.
כך הם הרגו כולם זה את זה.
מרפק ירד מהעץ, הלך לאדון ואמר:
"מילה שלי היא מילה! מה אמרתי – ביצעת! עכשיו מלא אתה את הבטחתך!"
ובינתיים באים המשרתים ומספרים שהשודדים, כמה שהיו – שנים-עשר, כך גם שנים-עשר הרוגים.

מרפק

"איך זה?" הופתע האדון "אתה מרפק לבדך. איך הצלחת להרוג את כולם?"
ומרפק צוחק:
"זה פשוט" אומר "אחד בסטירה, שני באגרופ, שלישי בראש, ואחר בצוואר. לשניים דפקתי ראשים זה בזה! ולמען האמת: בכוח זה טוב, באומץ – לא רע, אבל בשכל – הכי טוב!"
האדון עוד רצה לתת לו משימה חדשה, אבל הבת התערבה:
"אבא! אבא! רחם על מרפק. הרי הוא כל כך קטן!"
אבא שלה ויתר. נזכר שנתן מילת כבוד לקבל את מרפק כחתן אם יביא לו את הדוב. וזה עוד הרג שנים-עשר שודדים!
"טוב" אומר "שיהיה כפי שהבטחתי. לא אתכחש למילה שלי. ומסר למרפק את בתו לאישה.
הייתה שמחה גדולה! ואיפה ששמחה, שם גם טוב לחיות.

